

πλευρὰς αὐτοῦ βραχυροῦνται μετὰ μυχυθμοῦ. Ὁ δὲ παγερὸς ἐκεῖνος ὄγκος συνταρασσόμενος καὶ ὥς ὑπὸ ζάλης συσχεθεὶς κλονεῖται καὶ ἀριφταλαντεύεται ὥς οἰνοδαρὴς, ἕως οὗ συναντῶν ἄλλα πάγη ἰσχυρότερα ἢ ἀκίνητα συντρίβεται μετὰ πατάγου καὶ πληροῦ τεμαχίων τὸ πέλαγος.

Ἐν ἀναπολήσωμεν τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν κατὰ τὰς ἀρκτικές θαλάσσας κινδύνων, πρέπει βεβαίως ν' ἀπορήσωμεν οὐχὶ διὰ τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν ναυαγούντων πλοίων, ἀλλὰ διὰ τὸν τῶν σωζομένων ἀνθρώπων. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἐπιπολιζίως μόνον καὶ ἀτελῶς περιεγράψαμεν τοὺς κινδύνους τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν πολιτικὸν ὠκεανὸν προχωροῦντες θέλομεν γνωρίσει αὐτοὺς κάλλιον. Οἱ κατὰ πρῶτον τολμήσαντες νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰς θαλάσσας ταύτας ὠνόμασαν τὴν μεσημβρινὴν ἀκρὰν τῆς Γροελάνδης ἀκρωτήριον ἀποχαιρετισμοῦ (Farewell), ὥς εἰ ὁ ὑπερβαίνων αὐτὸ κατέλιπε τὸν κόσμον ἵνα μεταβῇ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ θανάτου. *Lasciate ogni speranza voi ch' entrate*. Καὶ ὄντως πόσοι διαβάντες τὸ ἀκρωτήριον ἐκεῖνα δὲν ἐπανῆλθον πλέον!

Τὰς δραστηρίους ὁμοῦ ψυχὰς θέλγει ἀκατασχέτως ὁ κίνδυνος· διὸ θέλομεν ἰδεῖ καὶ πάλιν τὸν ἀνθρώπον παλαιόντα μετὰ πλείστης ἐπιμονῆς πρὸς τὴν φύσιν, καὶ νέους στρατιώτας διαδεχομένους τοὺς ἡττηθέντας, οἵτινες ἐπὶ τέλους καταβυθίζοντες τὴν ἀντίπαλον ἀρκτικὴν θάλασσαν ἔρπασαν τὸ μέγα αὐτῆς μυστήριον.

(Ἦπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ (*).

—ooo—

Ἐκ Πέστας τῇ 20 Φεβρ. (4 Μαρτ. 1861.)

Ἐλλογιμώτατε καὶ εὐγενέστατε Κύριε!

Ἡ πατριωτικὴ ψῆχ τοῦ Οὐγγρικοῦ ποιητοῦ Vörösmarty (ὀνομαζομένη Szózat), ἦν ἐν ἐκάστῳ τῶν πολιτικῶν ἑορτασμῶν οἱ Οὐγγροὶ τραγουδοῦσιν, εἰς δεκα ἡδὴ γλώσσας μεταφρασθεῖσα, ἐνεψύχωσέ με ἵνα μεταφράσω αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ὠραιστάτην τῶν ἐνδόξων νῦν Ἑλλήνων γλώτταν ἐν τῷ τοῦ πρωτοτύπου μέτρῳ, τοῦτέστιν ἱαμβεῖῳ, ἥτοι κατὰ *Χριστοπούλου Στιχοουργικὴν* ἐν στίχοις ὀξυτόνοις καὶ παραοξυτόνοις, ὧν καθὲς πρῶτος μὲν ἐστὶν ὁ-

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝ. Τόσῳ μᾶλλον προθύμιος δημοσιεύομεν τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν, ὅση ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ἐν τῇ Δύσει σοφοὶ καταγίνονται καὶ εἰς τῆς καθ' ἡμᾶς ἑλληνικῆς τὴν μελέτην. Καὶ παρ' ἄλλων δὲ ἔθνων ἐπισήμων ἐλάδομεν ἐπιστολάς ἑλληνιστὶ γεγραμμένας.

Κατὰ τὸν καθηγητὴν Κ. Γέλφου τὸ οὐγγρικὸν ἐκεῖνο ἔπος μεταφράσθη εἰς πολλὰς γλώσσας. Καὶ μεταφράσθη δικαίως, διότι σπανίως ἡρμηνεύθησαν διὰ στίχων αἰσθητὰ πατριωτικὰ μετὰ τοιαύτης θερμότητος. Εἰς τὰς ὑπὲρ ἐλευθερίας εὐχὰς τῶν Οὐγγρῶν συνηθεῖ καὶ ἡ Ἑλλὰς τὰς ἰδίας αὐτῆς, ἐνθυμουμένη μάλιστα μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν ἔνδοξον μὲν ἀλλ' ἀτυχῆ ἥρωα τῆς Πάρης, καὶ τὸν ἀδωκεστον ἥρωα τῆς Κασσοβίας.

κτασύλλαβος, καθὲς δεύτερος δὲ ἐξασύλλαβος, ὅς ἐν ἐκάστῃ στροφῇ μετὰ τοῦ ἄλλου ἐξασύλλαβου ὁμοιοκαταληκτεῖ.

Πρὸς ἀκριβοτέραν ἐπίκρισιν ἐγχειρίζω ὑμῖν καὶ τὴν ἐν πεζῷ λόγῳ μετάφρασιν τῆς.

Δὲν ἄγνοῶ μὲν ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἀξιοθαύμαστα ἔχουσι παντὸς εἶδους ποιήματα, ὧν καὶ ἓνα μετέφρασα διὰ τοὺς συμπατριώτας μου, ἀλλὰ πιστεύω ἅμα, ὅτι τὰ τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν αἰσθητὰ ἀλλεπαλλήλου εἶναι ἄξια προσοχῆς.

Ὅθεν παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν εὐγένειαν, καταχωρίσατε εἰς τὴν πολύτιμον *Νέαν Παρδώραν* τὴν μετρικὴν μου μετάφρασιν, ἃν δὲν πταίῃ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς Στιχοουργικῆς.

Τέλος δὲ πάντα τὰ ὅλβια εὐχόμενος ὑμῖν, διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Εὐπειθέστατος θεράπων

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΛΦΥ

Καθηγητῆς τῆς κλασικῆς φιλολογίας
ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Πέστας.

Τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ Κυρίῳ Ν. Δραγούμ
συντάκτῃ τῆς *Νέας Παρδώρας*.

Πρόσκλησις

(Ἐκ τοῦ Οὐγγρικοῦ τοῦ Μιχαήλ Vörösmarty).

—ooo—

Ἀτρόμως πίστιν εἰς τὴν πατρίδ'
ὦ Οὐγγρε! τήρησε·
αὐτ' εἰς ἡ κούρια καὶ ταφῇ,
ἢ τρέφει, θάπτει σε.

Ἐκτός της τὸ παγκόσμιον
σοὶ τόπον δὲν μετρεῖ
ἂν εὐτυχῆς, ἂν μὴ, ἐδῶ
'πεθάγειν ζῇν τε χρή.

Αὐτ' εἰς ἡ γῆ, ποῦ τόσοι σου
πατέρες ἔπασαν,
πρὸς ἡν καὶ δέκ' αἰῶνες πᾶν
τὸ κλέος ἔδεσαν.

Ἐδῶ 'πολέμου τοῦ δειροῦ
Ἀρπάδου οἱ στρατοί,
ἐδῶ συνέτριψε Ἰυγὸν
Οὐριάδου τὸ σπαθί (*).

(*) Ὁ Ἰωάννης Οὐνιάδης ὀνομάζεται ἐν τῷ Ἰστορίῳ Πολιτικῇ Κωνσταντινουπόλεως (ἀπὸ τοῦ 1391 ἕως τοῦ 1378 ἔτους) Ἰαγγορ, «ὅς ἦν μέγας στρατηγός.»

Ἐδῶ, ἐλευθερία! σὰς
σημαίας ῥάστασαν,
καὶ οἱ ἄριστοί μας ἐν μακρᾷ
τῇ μάχῃ χάθησαν.

Μετὰ δὲ τόσας συμφορὰς,
τοσαύτας ἔριδας,
μικρύνθη μὲν, δὲν ἔτρεψθη δὲ,
καὶ ζῇ τὸ ἔθνος μας.

Κ' ἐθνῶν πατρίς, ὦ κόσμε! σὲ
ἀνδρείως προσφωνεῖ.
« Τὸ δέχ' αἰώνων πάθημα
ζωὴν ἢ Κῆρ' αἰτεῖ! »

Ἀδύρατον, ὥς πᾶμπολλοὶ
ματαίως ἀφάχθησαν.
ὑπὲρ πατρίδος τόσαι τε
καρδίαι σφίσθησαν.

Ἀδύρατον, ὥς θέλησις
ἀγία, ροῦς, ἰσχύς
ματαίως ἐκμαραίνονται
κατάρας ἐκ δεινῆς.

Θὰ ἔλθῃ ἔτι, γὰρ ἔλθῃ δεῖ,
βελτίων χρόνος. θὺν
ποθεῖ σπουδαία προσευχὴ
μυρίων ἐκ χειλῶν.

Ἄν πρέπει δὲ, θὰ ἔλθῃ καὶ
μεγάλη ἡ φθορά·
καὶ ἔχει τὸ Κράτος ἔς τὴν ταφὴν
τὸ αἷμά του ὄρφ.

Τὸν τάφον τοῦ θανόντος δὲ
κυκλῶνουν οἱ λαοί,
καὶ πένθους χύτουν δάκρυα
μυρίων ὀφθαλμοί.

Ἀτρόμως πιστὸν ἔς τὴν πατρίδ'
ὦ Οὐγγρε! τήρησε·
ἢ τρέφει μὲν, θανόντα δὲ
μὲ γῆν καλύπτει σε.

Ἐκτός της τὸ παγκόσμιον
σοὶ τόπον δὲν μετρεῖ.
ἂν εὐτυχῆς, ἂν μὴ, ἐδῶ
γὰρ ζῆς, πεθάνης, χρεὶ.

Πίστησι.

Ι. ΓΕΛΦΥ.

Πρόσκλησις

Ἐν πεζῷ λόγῳ ἐκ τοῦ Οὐγγρικοῦ τοῦ Μιχαήλ
Vörösmarty (κατὰ γαλλικὴν προφορὰν Veuren-
chemarty).

—ooo—

Εἰς τὴν πατρίδα σου ἀκλονήτως ἔσο πιστός
ὦ Οὐγγρε! Ἀὕτη ἐστὶ τὸ ἄλκρον καὶ ποτε ὁ
τάφος σου, ἢ σε τρέφει καὶ καλύπτει.

Ἐκτός ταύτης οὐκ ἔστι διὰ σε τόπος ἐν τῷ με-
γάλῳ κόσμῳ. Εἴτε σ' εὐλογεῖ εἴτε σε κτυπᾷ ἢ
τύχη, ἐδῶ πρέπει γὰρ ζῆσθαι, γὰρ ἀποθάνει.

Ἀὕτη ἐστὶν ἡ γῆ. ὅπου τὸ αἷμα τῶν πατέρων
σου τοσάκις ἐρύθη· αὕτη, πρὸς ἣν ὅλα τὰ ἱερὰ ὀ-
νόματα μίᾳ χιλιετίᾳ ἔδωσαν.

Ἐδῶ ἐμαγέσωντο ὑπὲρ τῆς πατρίδος τὰ τοῦ
ἥρωος Ἀρπάδου στρατεύματα. Ἐδῶ συνέτριψαν
τὸν τῆς δουλείας ζυγὸν οἱ βραχίονες τοῦ Οὐρ-
ιάδου.

Ἐλευθερία! Ἐδῶ ἐβάστασαν τὰς αἱματηρὰς
σου σημαίας, καὶ ἔπασαν ἐν τῇ μακρᾷ μάχῃ οἱ
ἄριστοί τῶν ἡμετέρων.

Καὶ μετὰ τοσαύτας δυστυχίας, μετὰ τοσαύτας
δυσκολίας ἐλιγυστευόμενον μὲν, ἀλλ' ὅχι συν-
τριβόμενον ζῇ τὸ ἔθνος ἐν τῇ πατρίδι.

Καὶ ἐθνῶν πατρίς, μέγαλε κόσμε! Σὲ προσ-
φωνεῖ ἀνδρείως· « ἢ τῆς χιλιετίας κακοπάθεια
ζωὴν ἢ θάνατον αἰτεῖ ».

Οὐκ ἔστι δυνατὸν, ὅτε τοσαῦται καρδίαι μα-
ταίως ἐξέχουσιν τὸ αἷμα, καὶ ὅτε τοσαῦτα πιστὰ
στήθῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος θλιβόμενα ἐσφίσθησαν.

Οὐκ ἔστι δυνατὸν, ὥστε μатаίως ἐκμαραίνον-
ται ροῦς, ἰσχύς καὶ ἀγία θέλησις ὑπὸ βαρείας
κατάρας.

Πρέπει γὰρ ἔλθῃ ἀκόμη καὶ θέλει ἔλθῃ καλὴ-
τερος καιρὸς, τὸν ὁποῖον ποθεῖ ἡ ἐνθερμος προ-
σευχὴ ἐν τοῖς χεῖλεσι τῶν μυριάδων ἀνθρώπων.

Ἡ θέλει ἔλθῃ, εἴαν πρέπει γὰρ ἔλθῃ, ἡ μεγά-
λη καταστροφή, ὅπου πρὸς ἐνταφιασμὸν ἐν βα-
σίλειον ἐν τῷ αἵματι του στέκει.

Καὶ τὸν τάφον, ὅπου ἐν ἔθνος χαλᾷται, πε-
ρικυκλῶνουν οἱ λαοί, καὶ ἐν τοῖς τῶν ἑκατομυ-
ρίων ὀφθαλμοῖς πένθιμον κάθηται δάκρυον.

Πιστός ἔσο ἀκλονήτως εἰς τὴν πατρίδα σου,
ὦ Οὐγγρε! Ἀὕτη σε τρέφει, καὶ ὅταν ἀποθάνῃς
αὕτη σε καλύπτει.

Ἐκτός ταύτης οὐκ ἔστι διὰ σε τόπος ἐν τῷ
μεγάλῳ κόσμῳ. Εἴτε σ' εὐλογεῖ, εἴτε σε κτυπᾷ
ἢ τύχη, ἐδῶ πρέπει γὰρ ζῆσθαι, γὰρ ἀποθάνει.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ooo—

ΠΤΩΧΟΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ ἀχανῇ
μητροπόλει τῆς Ἀγγλίας μέγα τὸ πλῆθος τῶν πτω-
χῶν· γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ μεγίστη ἡ προθυμία τῶν